

■ ■ ■ I. Vergiliusszal a bálban ■

VERGILIUSSZAL A BÁLBAN

Soós József emlékének

Hozzad a fáklyád, Mester, szálljunk kátrányos mélybe!

Szemünk előtt a csoda: nő a fű, az erdő.
Csak fejünk fölött mindez. Csak fönt, emberek között.
Jaj, az emberek errefelé kígyónyelvű parányok! Egyede
Farsangi világban szól csak igazat, ha rejtezni tud. Mimikri hasítja
Hátán a pikkelyes bőrt, dala elrepedt tülök, ökörszarvon
Tódul mindenfelé, ahol példánya él. Ó, Mester, fáklyád fénye
Zokog, aranykor hőseit idézi társad, Dante kezének ideges
Reszketése, szemének tükre, három másvilág, túln túl
Koponyákból húrremegések. Platón, a legkülönb idézett,
Meztelen, szegény, úgy tápáskodik sárból,
Dögletes világok tagadásaiból, sánta követőjét elkergeti,
Átkot szór az eljövendő szelek profán megtermékenyüléseire,
Kurva ágreccsegésekre, ganajtúró világmegváltásra. Számadó szól,
Messzire hajts, mint a zivatarok, égzengések, szökőártarajok!
Kifordult női princípium szoprán szólama veri sötét
Csápjával e tájat, a miénket, mint hordódongát csalódott
Vincellér, poklok kénköves csábításait öleli magára egy
Homályos alak, ki éppen általevez azon a bizonyos folyón,
Kharón iszamós ladikján.

Soós Jóskának hívták akkor (és most is) az én alvilági vezetőmet,
Aki nem is vezetett, hanem én fogtam a kezét, Tiszának
Forrásait keressük, mondtuk egymásnak, a mi Tiszánkét, mert
A Tisza csak a miénk, állítottuk naivan, magunknak, s ezt akartuk
Tudatosítani másokban is mikörülöttünk, mert
Dalolgattuk, ős hangszerünk zengett, ez a szintiszta igazság,
S ültünk csöndben a Tisza-partján, áldott rétünkön,
Mocsári tölgy alatt, éjjel és nappal, nappal és éjjel, ki tudja,
Mióta és meddig, néztük az elfolyó vizet, az apró hullámokat,
A mi csobogó életünket,
Szürkén, sárgán, feketén, kéken, zölden, jáspisan, szegényen
Megvillant, jaj, a mi ibolyántúli életünk, Jóskám,
A mi életünk víztükrön ringó kecskebogó,
Ki kíváncsi erre, semmi-nép déli forgácsára,

Amelyet hatalmas bárdok röpítettek a végtelennek? A végtelen
 A mi erőnk, a mi szerencsénk, ó, a mi szerencsétlenségünk is,
 Amely a Tyúkpiacnál sarjadt tavaszi fű képében, meg eltüntetett
 Ortodox márványkőkereszt tövében, amelyet körüláncoltak
 A legártatlanabbak, mákszemnyi túlélők, átváltozók, újjáéledők,
 Mindhárom vallásból, egyet már el is felejtettünk, mert elégették
 Valahol messze, legapróbb szentek emelték lábukat,
 Legszerényebbek, vékony hangúk, elesettek, a legszenkibbek,
 Legsiketebbek zenekara, a leggyengébb, legkisebb gyerekek kórusa,
 Akiket mutálásra tán nem is engedett az ég, mert valami
 Csoda folytán nemzőképesek lettek volna, és sokasodnának, míg
 Világ a világ, s akiket elcipeltek innen, hogy írماغjuk se maradjon,
 Mint Nikola keresztjének, meg mi minden másnak még ezen a tájon,
 Hajh, ezen az átkozott-szép tájon, ahol belebömböltünk esténként
 Egymás nyakába, betiltott patkányok, elíziumi mezőkről elűzöttek
 Riadt leszármazottai, akiket drillzsákba dugtak mindenféle
 Béklyókkal, törvényekkel, karóba húzás fenyegetésével;
 Gajdolhattuk égre, az árva hegedős, sánta igric legalult,
 Lebárdolt, reinkarnálódó lelke errefelé dögölgjön, hajh,
 Kegyetlenül gátolt legyen; éneke ne szóljon, hangszere repedjen,
 Tudata zámuljon, szemvillanása vízen ne tükröződjék!
 Hajh, Jóskám, hová tűntek azok a létező, de rejtőző
 Tisza-források, ősmindenségünk ragyogó vázlatai,
 Ketten is vannak, egypetējű ikrek,
 Fehér és fekete, tisztán tiszta, pontos génjeink,
 Kromoszómáink buggyanásai, és könnyű
 Lenne rájuk bízni magunkat e színtelen,
 Kifordult, meghasonlott világban, de
 Nem engednek minket arrafelé, mint Cívist sem engedték
 Annak idején, amikor azt hittük, itt a szabadság,
 S ő megindult NSU-motorjával Hungárián keresztül,
 El az egyetlen tiszai átjáróig, Ungvárra mennék, a nagynénémhez,
 Mondta az átkelőn, amely nem volt liberális, csak táncolt éppen,
 Rojtjai ünnepeltek, milyen jó volt akkor a rojtos cafrangoknak,
 De nem engedték CCCP-be Cívist, mert Horti is volt,
 Meg Levente is volt, ilyen agresszív neveket örökölt.
 Jaj, mi mások túlhangsúlyozott nemzeti büszkeségét sértő
 Neveket örökölhettünk! Szép Pisti meg, szívbéli barátom,
 Állandóan azt kérdezte tőlem, csak nem kerül börtönbe Cívís.
 De ezt kérdezte Monyák Péter is, a fapofa, meg

Jatyí, aki mindig csavart egyet a fején, úgy 180 fokot,
Köpött, az egész világra köpött, mit is tehetett mást;
Ám ő tudatában sem volt e páratlan képességének, pedig de
Merész dolog, gondoltam én, de hát ő ezt megszokásból csinálta!
Vergiliusom, világra köpni, megszokásból, ezt az ókorban
Nem is találták fel, tulajdonképpen még ma sem, én meg most
Csak azért is feltalálom, szabadalmaztatom, s olyat köpök a nagy
Fétisekre, vezérekre, mindenre, ami az emberi fajra emlékeztet,
Kielégüléssel ebben találok meg egyetlen gyönyörűségem!
Vergilius lobogó fáklója pedig éppen azt szolmizálja, nincs
Tündöklő gyönyörűség, halandóm,
Ússzál csak az alvilág szarában, amelyben ma élünk,
Nyeljél és örvendezzél, hogy kegyet kaptál,
Mert ez főnyeremény egy olyan származéknak,
Aki azt sem tudja, kinyílt-e a szeme, vagy csak az ujjait próbálgatja?
Jóskám, te sós, mint a könny, tudd, a forrásokat most sem
Engedik látnom! Te sárga földben érzedek némán és
Csontjaidban a rezdüléseket. Négy szál deszka között a világ
Behatárolt, de talán mégis tág. Tágabb, mint négy szál
Deszka nélkül. Szemfedő nélkül.
Jóska! Nem tudom kezelni a kamerát! Ha oda is juthatnék,
Semmi. Érted? Semmi! Az éledő csobogást
Hallanám, ám hogyan rögzíteném?
Elillanna tőlem örökkévalóságunk egyetlen kollektív bizonyítéka.
Mi végre térhetnék meg vándorlásaimból dolgomvégezetlen?
Elveszne tarisznyámból jussunk, a darabka madárlátta kenyér,
Mely táplál bennünket nyolc sanyarú évtizede, morzsája
Éltető kovász, reménység tésztánkat megkeleszti,
Reménység cipónkat megáldja.

Induljunk újra, Jóskám, a Tyúkpiactól, Zentáról,
Mert itt a világ közepe, itt él anyánk, az apánk, a nevelőnk,
A társunk, a barátunk, s itt élt Tőke Pista, az üldözött előd,
Aki vel kegyet gyakoroltak! A megcsömörlött és örökké újra kész
Magyartanítás, kitől csak igazat kaphattunk, jaj, pedig
Mentorunk sem volt, de mesterünk ő nekünk,
És vezérlő csillagunk, Göncöl rúdjának hegye! Az első táltos!
De nem fordult szegény oldalunkat rúgták szörnyű sarkantyúkkal,
Csontunkat törték, bordánk orgonasíp, csak siratót jajgatott,
Azt nem lehet másképp, csak üvöltetni lehet,

De hangtalanok voltunk, kitépelt nyelvvel, foggal fogatlanul!
 S odalent bodrozott a víz, a Tisza megszentelt habja,
 Áldott magzatvizünk, anyánk véráramlata, szíve dobbanása,
 Első gügyögő szava, partot lágyan mosdató simogatása,
 Gesztenyék cirógatása, ágaik gubancos szövevényének
 Hajfonatba csalogatása, ó, az anyai kéz
 Biztos melegsége, a szeretők nyílt szíve, csillagszeme,
 Ósók harangos szólítása, ünnepi bim-bam egyetlen lobogása,
 Ó, az csúszik gyerekként, virgonc vízipókként azon a víztükrön,
 Mögötte számadó juhászok egész légiója,
 Mindenféle forgószélnepek satuuralgása, mely emberöltőkön által
 Testünkéből-lelkünkéből sarcot szakasztott, véradót fakasztott,
 Borzalmakat, nagy szaladásokat átélt, szótalán angyalai az Űrnak,
 Szárnycsapkodásuk egyenletes, senki nem siet, nem tekinget,
 Nem fülel hátra, mezők virágai csöndesen ideköszönnek,
 Gerlicék ideturbékolnak, pitypalattyok nekünk csattognak
 Tavaszt, nekünk dalolják pacsirták a kivilágos reggelt, mert
 Minden sötétek után áldott világ jön el,
 A legsötétebb sötétek után is, a legsötétebb sötétek után is.
 Jaj, azután is kivilágos reggel utazik tiszavirágszárnyon
 Karmánk tuskés tuskójáig!

Álmodtunk mi, Jóskám, a mi folyónk jobb partján,
 Mert ez maradt nékünk. Tiszta napsugárként fölöttünk
 Gyöngé gesztenyelevelek, azok is vadak, mert
 Minden megvadult errefelé, ültünk egy padon, a parton,
 Szavunk a fáké, Vergiliust hívtuk, új világot teremtő
 Sorait hangosan szavaltuk a parti gesztenyéknek,
 Tiszai halacszkáknak, vidor búbosvöcsköknek;
 Lelkét megidéztük az Aeneis költőjének, szellemét könyörögtük,
 Kalauzunk legyen, alig ismertük őt, de hittük,
 A mi szavunkra is lép,
 Fáklyát hoz alvilágvalóságot járni, bugyrokot megélni,
 Minden rosszat, átkost, kegyetlent magunkra venni,
 Elkúszni vezekelve két éltető forrásunkig, életünk árán is,
 Mert ott a mi kezdetünk, ott a végünk, az életünk,
 Az üdvösségünk, szívünk dobbanása, örökös örökségünk,
 Ó, mindenünk ott fakad, bércek ágyékából,
 Két forrásunk, egyik fekete, a másik fehér,
 Egyesülésük meg a mi létünk. A mi létünk,

Örökkévalóságunk az ő egyesülésük,
Amikor egymásba szeretnek vijjogón,
Egymásba harapnak véresen,
Rúgkapálnak, rontva rontják és szeretve szeretik egymást,
Egymásnak feszülnek áradattal, vad hegyek alján,
Romos kápolnák áldozati oltárain, virágos mezőknek elején,
Szelíd méhecskék kezes országában, a mi szemünk
Kék tengerében, egyszerű fényében, paraszt gyémántjában.

Ó, azok a bukolikus mezők! Nem látszanak innen, Vergilius mester!
Bárányai embermód zokognak, pásztorai sípjukat orvul kettétörték.
Emeld a fáklyád, nap sugára növelje éltét, érthető énekét!
Vezess e részeg bálban, erős karod törje szét a hullámot,
Vesse le a rengést!

Mélyben járunk, Mester, poklok meredélyén, utunkat semmi se ártsa!

2005. január 21. – március 8.

(Soós József, gyerekkori barátom, az Újvidéki Televízió
riportere volt, míg élt, s egyszer azt terveztük mi ketten, hogy
dokumentumfilmet készítünk a Tiszáról, a forrásoktól a torkolatig.
Tervünket elutasították azzal, hogy szándékunk nacionalista, valaha a
Tiszát mondták a magyarok leghosszabb folyójuknak.)

Hát az volt valaha tényleg a leghosszabb folyónk.)

DENGELEG, KR. U. A MÁSODIK ÉVEZRED VÉGE

Domb alatt ül csöndben befogadó falum, kétszer két házszor, közbül patak,
Kilencvenkilenc nyarán TISZÁNYIVÁ duzzadt, és zuhogott az átereszen,
Mint zubogott belőlünk a szó szombat reggelenként,
Az egyetlen kocsmában, sör mellett; kora reggeli sör a legjobb, mondta
Egy nagyhírű urológus Pesten, az kimossa vesédet tisztára, rontó kövek,
Homokszemek menekülnek az átváltozott sörhabtól; mi meg az udvari
Budít lövelltük oldalba vidáman ártó köveinkkel, ha esett, ha fújt, ha nap
Nevetett az égen a szemünkbe, és visszaülve, korsók-felesek mögül
Megint belekezdünk a nagy mesébe, a katonáskodásunkról,
Falusi háryjánosok, apróka Münchausenek, parányi magyarok,
Tótok, kunok, szerbek, románok, cigányok, rutének,

Áldott csodabogaraí a Jóistennek, akiket ide sodortak a százados Szelek, s akikről soha senki nem krétáz, mert miért viselne gondot Bárki is rólung, megérünk-e valakinek annyit, hogy Főlemlegessenek hivatalos helyeken minket?

Ámbár az adóhivatal mindig idetalált, hátabból szíjakat hasított, S megtalálta ám a férfiakat a mindenkori hadvezetés, kilencvenötben Milosević is engem, igaz, csak telefonon szólt ide a palicsi szomszéd, Behívód jött, *maradj a seggeden!* TÚL SOK ÁM két háború hősi halottja, Egy ilyen kis falunak romlására vannak hősei, akiknek dédapák telkein Élni kellett volna, nemzeni, szántani-vetni, jobbágyösök nyomán Jární Szőlőhegyre, de hát mi dungósan röhögtünk ezen is! Itthon Maradtak az asszonyok, lányok, mondtuk, csak megtették a magukét! Meg is! Várták haza a kedvest, mint a mesében, Az meg nem jött, nem jöhetett, csontja idegenben porlad, génjeit szél Hintáztatja, mint akasztott ember szertefoszló álomlátásait. Katonáskodást Meséltünk, én Bilecát, az átkozott koncentrációs tábor helyén újraindított Gyalogsági tisztiiskolát, ahol mindenki megtanulta a dalt,

Dole kamen, gore nebo,

Oj, Bilećo, bog te jebo!

Le is fordítottam cimboráimnak, nyihogtak, s arra jutottunk, Ők is ilyenféléket gajdolgattak garnizonjaikban. Ottlikot meséltem nekik, iskolát a határon, mert a miénk ilyen volt, Határon határeset, reggelenként magunkra húztuk a drillt, Őtágú csillag volt minden gombján, sapkánkon, melynek Neve *titovka*, vörös, hímzett csillag trónolt, homlokunk közepébe sütve, Tudatunkba tetoválvá. De éjjelenként hazaszöktem, anyám nyelvén Beszéltem ilyenkor, reggel szememre vetették leosztott bajtársaim, Hiába kutatták álmodat. *Élessel* lőttünk rengeteget, Meséltem cimboráimnak, s kilencvenötben itt az eredménye, Megtanultuk a szakmát, hullik a nép, legyek ősszel mindahányan, Rengeteget lőttünk élessel, *minden* fegyverből. És *nem tanították*, mi a béke! Aztán megmutattam egy képet, Ez az én *multietnikus* szakaszom ottan, Bilecán, 1970–71-ben, A gyalogsági tartalékos tisztképző iskolában, Ők a társaim, szerbek, horvátok, szlovének, montenegróiak, Bosnyákok, macedónok, a félrenéző albán, mi meg ketten *Szélre dobva*, Vajdaságból, a hadizsákmányból, ajándék marhák, egymás mellett, Mert összetartozunk, egyikünk szlovák, másikunk magyar...

Ez meg hogy lehet, csodálkoztak szesztestvéreim Dengelegen,
Háta mögött fényes világnak, csöndes, sör-bor demokráciában,
Sántikálva az európai úton, amely pillanatnyilag
A budi oldaláig vezetett; mindnyájunknak kedves volt
E kis épület, az udvar közepén,
Az óvoda felől oda lehetett látni, mint hugyozzuk oldalba a falat.
Asszonyok jártak azon az úton szombat reggelenként, mert a férfiak
Mind a kocsmában ültek, vagy épp a retyó oldalát támasztották,
De kicsire nem adott senki sem, különösen Lajos nem,
Aki nyugdíjas alezredes, de én megtiszteltem, óbester úrnak
Szóltottam, mint a híres, Berlint meggázoló Hadik Andrásához szóltak
Annak idején; mi csak a pozsonyi röpteret *gázoltuk meg*, mondta
Óbester úr, Lajos, hatvannyolcban, akkor én hadnagyocska voltam,
S azt sem tudtuk, hova és miért *visznek* minket.
De ottan a magyarok, az ottaniak azonnal mellünknek
Szegeztek, mit kerestek itt, miért neheztítitek a mi keserves életünket?
Elég bajunk van *felebarátainkkal* nélkületek is.
Inváziótokat *hetediziglen* éreztetik majd velünk, minden rosszat
Nyakunkba varrnak ezután, intervenciótok nem fölszabadítás,
A földbe gázoltok minket, hát TESTVÉREK vagytok ti?
Egy kiskatona meglódult hazafelé, de lefoglunk, erőnek
Erejével megszállóvá tettük, így jobb volt neki, mert börtönben
Kötött volna ki, ülhetett volna jó pár évet megbuggyant agya miatt,
Aztán azért rendbejött, csak nem beszélt senkivel, nem írt haza
Levelet, postáját sem fogadta, éjszakánként hangosan
Felsírt, ám nem egyedül...
Az én néhai katonatársaim meg szétszóródtak, mondtam,
Egymással szembenálló ország-hadsereg bakái lettek,
A fiaik is esküdt ellenségek!
Ilyen nincs, mondogattátok drága testvéreim a szeszben,
Az Úrban, ilyen nem lehet, ráztátok fejeteket.
Csak óbester úr, Lajos hümmögött, talán mégis lehet, talán mégis...

A házikó fala megszáradt szombati szapora látogatásaink után,
Ám hűgyszaga vágott, valami hajszálvonalak maradtak
Emlékül a méssen, mint évmilliók mutatóujjának nyoma
Hegyek hasában, márványtömbben, örök időkre, biztos mementónak.
Dombocska tetején ősi román templom, némi gótikával,
Környül cinterem, helyben elesett német katonák
Közös sírját jelölő fakereszt, füvek alatt, gyökerek között

Titkos folyosórendszerek, alvilági falum *ipszilonos* erezete,
Főútja Buják váráig vezet a menekülőt, szeszcsempészt,
Mégbékélt lelkeket, Úristen szolgálát.

Domb alatt piheg befogadó falum, bokrok mélyén rejtett madárkafészek,
Kétszer két sorban csiborházak másznak; közbül Zagyva felé,
Tisza felé poroszkáló patakocska, hazaüzentem
Hullámaival naponta a hídról, melyet hadászatilag megerősítettek
És jegyeztek azokon a *szigorúan bizalmas és titkos* térképeken,
Melyekre pirossal és késsel cirkalmaznak életet és halált,
Tankcsapás vezetett volna keresztül rajta
Valami újabb honvédő háborúban,
De csak én jártam erre szelíden reggelenként, iskolába menet,
Köröttem csikó diákjaim.

Kilencvenkilenc nyarán folyammá duzzadt az erecske,
Lássuk a lelkét, higgyük ŐSEREJÉT.

2005. február–április

KICSI PHYLLIS SIKOLYÁRÓL

Bújnak most mind a madarak.
Felső ágról les a vércse.
Aktám holnapra kirakat.
Nem kapok levegőt én se.

2008. október 6.

A KÖLTŐ KRISZTUSA

Az utolsó leoltja a villanyt.
Svábbogár létem reámpillant.
Látom immár feketén-fehéren,
Kiömlő lelkem, pokolszín vérem.

2005. augusztus 26.

ÉBREDÉS

Hirdetik, a fal fekete.
Ám hófehér! Jól látod.
Kifordítják világot:
Lent a fej, fölül feneke.

2007. augusztus 20.

KOSZTOLÁNYI OSKOLÁJA

A vajdasági magyar tanítóknak

Hamis nyomok földön, égen,
Kanizsai Körös-szélen.
Szabadkai könyörgésem:
Vörös Ökör örök légyen!

Hamis nyomok az ég alján,
Magyar, horvát, török, talján
Vérem örvény szívem martján,
Vérem alvad Tisza partján.

Hamis nyomok elvezetnek
Szent bölcsőnkig, elveszettek
Kiálthatunk: kik szeretnek
Ilyen poklos eretneket?

Nem hamisak már a nyomok!
Pereg, szítál az a homok;
Zentámban a jó rokonok
Éledeznek ősi romok,

Torzók fölött. Szelíd barkák,
Ághegyeken bomlók, tarkák,
Dolgos fecskék, gólyák, szarkák,
Mindemet eltakarták.

Fészkén sipog csak, aki él,
Szívre talált valakinél,
A harangszó hazakísér,
Azt veri ki, haza is ér!

Igazmondás mára fakul,
Igaz fő hull ártatlanul,
Megindulok váratlanul,
Imádkozom házatlanul.

Anyám hangja öröm nékem,
Anyám szava örökségem.
Akármilyen könyörgésem:
Vörös Ökör örök éltem.

2005. június 27.

MONDOGATÓ

Ínyemre csavarodik minden, ami szálas,
Amit rágni kéne éles foggal, szakállas
Akármik irányt mutatnak, merre forduljak,
Merre mehetek én, vicsorítsak, morduljak;
Kutyákkal szövetkezzem-e, vagy emberekkel,
Kígyókkal-e, vagy sovány szellemekkel?
Jézus urunk megvár legrosszabb szögletnél.
– Emberpofát, férfialakot ölthetnél! –
Mondja egy gyík, árva, farkatlan hulló,
Nap se süt rám, kerékagy, ráf, küllő
Gyilkosom lett volna, ha ugatni nem tudnék,
Gázolt volna ketté, ha ugrani nem tudnék,
De röpülni is tudok, társaim angyalok,
Apró felhőcskék, sárkányok, kancsalok,
Úristennek tetszők, embernek visszatetszők;
S vonulnak ólomzivatatok, viharfelhők,
Ménküvek kiáltnak basszus szólamot,
Belém ne csapj: jobbára jó vagyok!
Nyilak kerüljenek, patkányok szeressenek,
Testvéreim, szeretőim meg ne vessenek,

Gyalogúton járok, emberi csapáson,
Talpam nyoma ordít, szürke számaron
Nyomulok befelé, cipruságak lengnek,
Akácok köszönnek sajtó rengetegnek,
Méhek lelke fordul opál sugárnak,
Hársak, jegenyék, kőrisek úgy állnak
Parton őrt, mint vitéz férfiak, s nőről
Álmodnak. Isten malma lassan öröl
Magot, emberséget, barátságot, lelket,
Forró vér áztatja a családi telket,
Apám rámkialt felhő csipkéjéből,
Meg ne feledkezz véruink intéséről!

– Milyen vér? – kérdezném. – Milyen intés?
Ködök szövése, kegyes porhintés,
Oltáron áldozat nem ég, nem száll égre,
Megnyugodhatom-e, alhatom-e végre
Csöndben, ahogy kértem, Uram és Istenem?
Vagy mindent átírsz, átszínezel hirtelen,
Én meg sántikálok, nyögök és lihegek,
Elkerül zord, forróság, kikelet,
Csak a szó ragad majd karon,
Átsegít minden zuhatagon,
Sziklán, szoroson, ellenség között.
Bölcsömbe végtelenség költözött!
Sivár kígyónyelvek dalolnak vígan,
Én elmerülök örömben, kínban,
Vesztett kutyák szeretnek, ölelnek,
Távolnak örülök majd, közelnek
Mindenféle rosszat mondok,
S megszeret engem egy víg vakondok!
Föld alatt élek, föld fölött halok,
Elkerülnek rózsaszín hajnalok:
Az élet is holló, feketén károg,
Ez a megrontónk, sötét átok,
Legnagyobb átok, ez hullik rátok,
Hurkotok, bilincsetek, rabigátok!

2005. május 29. – július 7.

PÁSZTORDAL

A babonák napján zokog a juhász, csütörtökön.
Fényeket befognak nyolcágas mezőn bús szívárványba.
Babonák napján meghal a furulya száműzötten:
Ősmirigy szorítja pontos pusztulásba. Megéled? Hátha.

2005. augusztus 30.

SZABADESÉSEM

Megperzselt
Júliusi falevél
Leszakadt ágáról
Éltető törzséről
Viharban kavarog
Valahol földet ér

2007. július 25.

VECSERNYÉM

Négyszárnyú kentaurok röpködnek kertben.
Istenséget égre rajzolnak riadt madarak.
Kócsag árnyéka vonul át fáradt réten.
S lóg szent béke vidám keresztre szegzetten.
Két kezed között megszáradt emlékem.

2005. augusztus 30.

EREDENDŐ

Amaz orvul egy követ ragadott.
Kigyóznak égen ősi zavarok.
Szólni kéne, megértenek engem?
Ökörnyál égre száll önfeledten.

2005. szeptember 9.

BÁTKA

Hajnali ég énekelget
Szép szárnyéket kiganézzák
Rigók reggel veszekednek
Füvek értünk élesednek
Én Istenem ide nézz rám

Minden virág
Lerója adóját

Templom alapja
Lelkünk takarja

Megfenik a lét kaszáját
Vágja el a szívem táját

Megmaradok
Bátkát tartom
Átölel
A Tisza-partom

Énekelget pacsirta is
Sánta nyárfa
Az is hamis

Lapulevél árnyéket ad
Szellő libben szárnyékon át

Ez a szárnyék az én hazám
Ez a tájék édesanyám

2007. július 26.

FISCHER IVÁN SÍRJÁNÁL,
A ZENTAI FÖLSŐ TEMETŐBEN

Ó, kenyeres, egyetlen igaz társam,
Bognár Mátyás tanító úr osztályából,
Akivel együtt léptük a következő
Kegyetlen nyolc évet, segíts! Segíts,
Kérlek, mert te igazán segíthetsz,
Zsidóként igaz magyar, akinek
Cirillel írták munkakönyvét! Te
Tudod csak, mennyire kegyetlen
Az anya karjába tetovált sorszám
(Auschwitzi emlék).
Beszél és énekel az a sorszám.

Ti, élve maradottak csudálkoztok,
Jaj, ti csudálkoztok: az én anyám
A te anyád mellett árulta az almát meg
A bátkai szőlőt a zentai piacon, és nem konkuráltak,
Szerették egymást egymásért, gyerekeikért, mert
Azok a gyerekek, mi, egy osztályba jártunk,
Bognár Mátyás tanító úrhoz, aki röptetett,
Buza Sándorhoz, s a legjobb labdarúgónál
Biztos oázisra találtunk,
Bleszkány Magdánál karámból kitörtünk,
Jankovics Vójónál megtanultunk magyarnak
Lenni, igaz embernek, hála néki,
Szloboda Jánosnál magyarok is lettünk,
Édes testvérek, köztünk csak ez dominált.

Iván testvér, mondom én még most is,
Mondom én ezt most is, édes Iván!
Elhoztam néked batyumban a Mátra
Legszebb kőrózsáját, igaz, csak szürke
Szív e kő, de sírodon világitott,
És meg is szólalt, s idézte lelked,
Ábrahám kebelén rejtőző lelked,
És én megláttam, fényes sugarát
Jákob csillagának, s aztán az a
Lajtorja, égbe kapaszkodó karja

Engedett a Törvényből, arcomat
Cirógatta, Te meg távolodtál,
Léptél fokról fokra, csillagok közé,
De maceszed felét énnekem hagyta:
Ebben zeng Jézus Szíve nagyharangja,
Kóródi darálója, valami alvégi
Gyerekek sírása-kacagása, utcapor
Csipkéje védi, megvédi, biztosan megvédi
Mindet minden ártalmaktól!

Sárkány Jolitól kérdeztem, hol
A sírod, hol pihensz a zentai fölső
Temetőben: a déli bejáratától azonnal
Balra, az anyjánál, mondta Joli.
S ott álmodsz szépeket, kenyeres,
Mert a zentai földben álmodni is
Csak szépeket lehet, mert áldott
Ez a föld, ezerszer is áldott, és soha
Nem hagy cserben, nefelejcsset nyílik.

Íme a kő, Mátra millióéves gyümölcse,
Tarisznyámban tenéked hoztam,
Madárlátta kenyér: anyánk dagasztotta,
Anyánk szakasztotta, kemencébe
Bévetette, onnan is kivette,
Szívvel megáldotta,
Lelkével táplálta.
Vérét belerakta, szavát bésütötte,
Vigyük terhünként, élető erőnként,
Ez az örökségünk katedránkon,
S nem kolduskenyér.
Fényes a pilléje, igaz szívvel adták,
Igaz szívvel adjuk, biztos továbbadjuk.

Kezemet fogd, testvér, el ne engedd,
Prédikáljunk alázatot, lázadást,
Békét, fehér csöndességet, fegyelmet,
Évszakok törvényszerű váltakozását:
Mi vagyunk a nemzet, mi vagyunk a nemzet!

2005. október

HOMORÚ

Ősz uja túr üstökömbe,
S nevetnek énreám apró manók,
Lélekről éneklők, létbe toppanók.

Ősz felidézi régieket,
Mestereimet, tanárait,
Gályáimat, batárjaimat.

Ringass csak Tiszám vize!
Lélekvesztőmön kikötőidbe
Hazatalálok, hazatalálok.

Homokos parton pihenőm.
Fölötte erdő, szabad madarak:
Röpdösök meredt nap alatt.

2005. október 21.

